

اداره خانه سی :

فصل پنجشنبه بازاری سامعیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

σελις αυτή, αγαπητοί μου, τὸ γνωρίζετε καὶ τὸ γνωρίζω, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ διήγημα, εἴτε ἡ διεύθυνσις τοῦ Παιδικοῦ μὲ ἀνέθεσε κάθε ἐβδομάδα νὰ σὰς διηγοῦμαι διηγηματικά. Αὐτὸ εἶναι καθήκον ἄλλου συνεργάτου μας.

Μ' ὄλα ταῦτα, δὲν θὰ κρατηθῶ σήμερον μὲ δύο λογάκια νὰ σὰς διηγηθῶ ἓνα ἐπεισόδιον, ποῦ ἐγίνε προχθὲς ἀκόμη εἰς τὸ Πέραν καὶ τοῦ ὁποίου ἤμην μάρτυς.

Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ διηγήματος, ἀλλὰ περὶ μιᾶς σκηνῆς ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, τὴν ὁποίαν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μελετήσουν αἱ μικραὶ σὰς διάνοιαι.

Εἰς τὸ Μπαλοῦκ-ποζὸρ τοῦ Πέραν, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, καὶ μεγαλειτέρα ἀκόμη, εἶναι καὶ ἓν δωδεκοετὲς χαμαλάκι.

Τὸ παιδί αὐτὸ ἀνῆκεν εἰς κάποιαν πτωχὴν οἰκογένειαν τοῦ Παπάς-κιοπροῦ, ἡ ὁποία μόλις κατ' ὄρθωνε νὰ ζῆσιν μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς χήρας μητέρας καὶ μὲ τὰς βοηθείας τῶν εὐσπλαγχνικῶν προσώπων.

Τὸ παιδάκι αὐτὸ εἰργάζετο μὲ τὴν δύναμίν του καὶ μετέφερε τὰ ψώνια, τὰ ὁποία οἱ κύριοι καὶ αἱ κυραὶ ἠγόραζαν ἀπὸ τὸ Μπαλοῦκ-παζάρ.

Μία κυρία γνωστὴ, ἡ ὁποία κάθεται εἰς τὸ Ταρλά-μπασί, εἶχε συνειθίσει τὸ παιδάκι αὐτὸ καὶ πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον κάθε ἡμέρα ἔδιδε τὰ ψώνια τῆς καὶ τὸ συνώδευσεν σπιτί τῆς.

Ἐν ἀπόγευμα ἡ κυρία, ἀφοῦ ἠγόρασε τὰ ψώνια τῆς καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὸ χαμαλάκι, ἐμπροσθέν νὰ τὸ συνοδεύσῃ καὶ, ἀφοῦ τοῦ ἐπλήρωσε τὸν κόπον του, τοῦ εἶπε νὰ τὰ πάγῃ εἰς τὸ σπιτί τῆς, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζεν ὁ μικρὸς.

Ποῖα ὄμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῆς, ὅταν, ἐπιστρέψασα, ἔμαθεν, ὅτι οὔτε τὸ παιδί ἐφάνη, οὔτε τὰ ψώνια!

Ἐφαντάσθη ἡ κυρία, ὅτι τὸ παιδί τὴν ἠπάτησε καὶ ἤρχισε νὰ λυπηθῆται διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν κακὸτροπον ἐκεῖνον μικρὸν. Εἶχε πλέον χάσει κάθε ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπανέυρισκε τὰ πράγματά τῆς ἐκεῖνα, ὅτε τὴν ἄλλην ἡμέραν κινῆσθαι τὴν θύραν τῆς καὶ παρουσιάζεται μία ρακένδυτος γυναίκα μαζὶ μὲ ἓνα παιδί, φορτωμένο ψάνια. Ἦτο τὸ χαμαλάκι τοῦ Μπαλοῦκ-παζάρ, ἦσαν τὰ ψάνια τῆς κυρίας, καὶ ἡ γυναίκα ἦτο ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ.

Ἡ ρακένδυτος ἐκεῖνη γυναίκα μὲ θυμὸν, ἀλλὰ καὶ μὲ ταραχὴν, διηγήθη εἰ εἶχε συμβῆ. Τὸ παιδί τῆς τῆς ἔφερε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ ψάνια τῆς κυρίας καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ ἐχαροποιόσῃ τὴν μητέρα του μὲ τὴν κλοπὴν, ἀφοῦ μάλιστα ἦσαν νηστικοὶ καὶ εἶχον νὰ φάγουν φαγητὸ ζεστὸ πολλὰς ἡμέρας.

Ἡ μητέρα ὄμως ἦτο γυναίκα ἐνάρετος, κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τῆς φτώχειας τῆς ὑπῆρχε γενναία ψυχὴ καὶ ὄχι μόνον δὲν ἔδεχθη τὴν κλοπὴν τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἀλλὰ τὸ ἐτιμώρησε καὶ τὸ ἠνάγκασε νὰ φανεράσῃ τὸ σπιτί, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκον τὰ πράγματα ἐκεῖνα.

Ὁ μικρὸς τὸ ἐμφορτύρησε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ διάφορα ψάνια: κρέας, βοῦτυρο, μακαρόνια, χορταρικά, τυρί, ἐπιστρέφοντο ἀπὸ τὴν πεινασμένην μητέρα εἰς τὴν πλουσίαν κυρίαν.

— Ἄν εἶνοι γραφτὸ τὸ παιδί μου νὰ γίνῃ κλέφτης, ἂς γίνῃ, ἀλλὰ δὲν θέλω ποτὲ νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του, ὅτι καὶ ἡ μάνα του τὸ ἐβοήθησεν εἰς τὴν κλεψιά, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἱστορία μου. Τώρα σεῖς κάμετε ὁποίας σκέψεις θέλετε.

Σκεφθῆτε τὴν πτώχειαν τῆς οἰκογενείας, τὴν πεινάν τῆς, τὴν κακομοιριά τῆς ἀφ' ἑνός, ἀλλ' ἐξ ἄλλου μετρήσατε καὶ πόση δύναμις ψυχῆς χρειάζεται, διὰ νὰ περιφρονῆσῃ τὴν πεινάν τῆς ἡ μητέρα, νὰ περιφρονῆσῃ τὴν πεινάν τῶν παιδιῶν τῆς, διὰ νὰ μὴ δελεασθῇ ἀπὸ τὴν κλοπὴν ἐκεῖνην, ἡ ὁποία θὰ ἔμενεν ἀτιμώρητος.

Μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ πράξις αὐτὴ τῆς μητρὸς ὑπῆρξε μικρὰ καὶ ἀσήμαντος. Ἦτο μία ἡρωικὴ πράξις.

Ἐν τούτοις, ὁ μικρὸς ἔκαμεν ἓν σφάλμα, ἓν παράπτωμα, ἀλλὰ εἰς τὸ παράπτωμα αὐτὸ ὑπῆρχε κατὰ βάθος μία ἀρετὴ, ἡ φιλοστοργία.

Ἐβλεπε τὴν μητέρα του καὶ τ' ἀδελφία του μαζὶ μὲ τὸ ἴδιον γὰ πεινοῦν, ἔβλεπεν ἐξ ἄλλου αὐτὸς τὰ τόσα εὐμορφα φαγητὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὰ σπιτία τῶν πλουσίων. Ἐκαμε μίαν σκέψιν, σκέψιν ἐνοχον, καὶ προὔτιμησε νὰ κλέψῃ χάριν τῆς μητρὸς του, χάριν τῶν ἀδελφῶν του, χάριν τοῦ ἑαυτοῦ του.

Αὐτὸ ἦτο, βεβαίως, μία κακὴ πράξις, ἡ ὁποία εἶχεν ἓν ἐλαφρυντικὸν ὑπὲρ ἑαυτῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὄμως, ἡ μητέρα, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ ἦτο ἀγράμματος, εἰμπορεῖ νὰ ἐπείνα καὶ νὰ ὑπέφερεν, ἦτο ὄμως ἐνάρετος, εὐγενὴς ψυχὴ. Εὐρέθη ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἁμαρτίαν καὶ, χωρὶς νὰ λυγίσῃ, χωρὶς νὰ δεχθῇ κἀνένα ὄρον, προὔτιμησε νὰ μείνῃ νηστικὴ, παρὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ παιδί τῆς νὰ κλέψῃ.

Τὸ ἔκαμεν αὐτὸ ἀκριβῶς, διότι ἀγαποῦσε τὸ παιδί τῆς, διότι δὲν ἠθέλε νὰ τὸ συνειθίσῃ εἰς τὴν κλοπὴν καὶ, πρὸ παντός, δὲν ἠθέλε νὰ γίνῃ συνένοχος εἰς αὐτὸ τὸ ἐγκλημά του, καὶ προὔτιμησε νὰ πεινᾷ, νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ τὸ παιδί τῆς, τάρτα, ποῦ ἦτο μικρὸν καὶ ἠμποροῦσε νὰ διορθωθῇ, παρὰ ὅταν θὰ ἐμεγάλωνεν αὐτὸ καὶ τὰ ἐλαττώματά του μαζὶ.

Ἡ γυναίκα ἐκεῖνη ἦτο ρακένδυτος, ἀλλ' ἦτο ὄμως σπανίου χαρακτῆρος γυνή.

Παιδιά, ὑπάρχουν ἥρωες εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὑπάρχουν γενναῖαι καρδίαι. Ἡ ἱστορία θὰ μᾶς φυλόξῃ τὰ τίμια ἐκείνων ὀνόματα. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι γενναῖαι καρδίαι ἀφανεῖς, διὰ τὰς ὁποίας οὐδεὶς ποτὲ θὰ ὀμιλήσῃ, τὰς ὁποίας μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ μόνον ἡ συνείδησις ἐπιδοθεύει. Παιδιά, ἀποκαλυφθῆτε πρὸ αὐτῶν, τιμῆσατέ τας!

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' Ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδόμενου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. ταλῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικὸν " " " " " Φρ. 20

Αἱ ἐγγράφαι πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΙΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΙΝ ΣΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟΝ

Ἡ κυρὰ Μανιὼ ἔμνηεν εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν, ἐπειδὴ δὲ εἶχε κτυπήσει τὸ ἀριστερὸ τῆς χεῖρι καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, κατάρθωσε νὰ εὕρῃ μίαν ἐργασίαν κατάλληλον διὰ νὰ ζῆ. Δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ ζητήσῃ ἑλεημοσύνην.

Ἡ κυρὰ Μανιὼ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ ὄρφανοτροφεῖον τῆς πόλεως μικρὰ παιδιὰ, τὰ ἐπεριποιεῖτο καὶ μὲ τὴν ἐργασίαν αὐτῆν ἔζουσε.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἀγαποῦσε τόσο πολλὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔπαιρνε, ὥστε τὰ ἐπεριποιεῖτο ὡς ἅν παιδιὰ τῆς καὶ μὲ λύπην τὰ ἀφινεν, ὅταν ἔφθανον εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ εἰσὼν, διότι εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἔπρεπε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον.

Μεταξὺ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν εἰς τὴν κυρὰ Μανιὼ νὰ περιποιηθῆ, ἦτο καὶ ἓν πολὺ ἀδύνατον καὶ γλωμῶ, τὸ ὁποῖον ἡ ἀστυνομία εὗρε μέσα εἰς μίαν καλύβην, ἐπάνω εἰς τὸ πτώμα τῆς μητέρας του, ἢ ὁποῖα εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν πείναν.

Τὸ παιδάκι αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν Πέτρον· κἀκεῖ δὲν ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ζῆσῃ. Ἦτο πολὺ γλωμῶ καὶ ἀδύνατον, ἀλλ' αἱ περιποιήσεις τῆς κυρὰς Μανιὼς τὸ ἀνέστησαν καὶ ὁ Πέτρος ἔγειεν ἓνα εὐμορφὸ καὶ ὑγιὲς παιδάκι. Ἡ κυρὰ Μανιὼ ἀγαποῦσε πάρα πολλὸν τὸν Πέτρον καὶ ἐλυπεῖτο, βλέπουσα, ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον.

Ἄλλὰ καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἀγαποῦσε τόσο πολλὴν τὴν δευτέραν ἐκείνην μητέρα του, ὥστε μὲ κίνενα τρόπον δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ.

— Ὅχι, τῆς ἔλεγε, θὰ μένω μαζί σου, θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ ἐργάζομαι διὰ σέ. Δὲν θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον· θέλω νὰ γίνω παιδί σου.

Ἡ κυρὰ Μανιὼ ἤκουσεν ἐκεῖνο, ποῦ ἐπιθυμοῦσε, καὶ ἐκράτησε τὸν μικρὸν Πέτρον ἀφοῦ ἐδήλωσεν, ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ τὸ κάμῃ παιδί τῆς.

Ἡ κυρὰ Μανιὼ καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἔζουσαν πολὺ καλὰ καὶ ἀρμονικὰ, ἢ μητέρα ἀγαποῦσε τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί ἐλάτρευε τὴν μητέρα του.

Ἐμβήκεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ μάθῃ γράμματα, ἀλλὰ τὰς ὥρας τῶν διαλειμμάτων δὲν ἔπαιζεν, ἐμελετοῦσε, διὰ νὰ ἔχῃ καιρὸν τὸ ἀπόγευμα νὰ κάμῃ καὶ κάποια δουλειά, διὰ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του.

Ἦτο ὁ πρῶτος τῆς τάξεως, διότι ἦτο ἐπιμελής. Μὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του δὲν τὸν ἀγαποῦσαν, διότι δὲν ἔπαιζε μαζί τους, ἀλλ' ἔφευγε διὰ νὰ ἐργασθῇ χάριν τῆς μητέρας του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς τοῦ μάλιστα, ὁ κακὸς Ἰούλιος, ἐπειράζε πολὺ τὸν Πέτρον καὶ τὸν ἐφώναζεν ἐκθετον, ἐνῶ ἦτο γνωστὸν, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὄρφανὸς καὶ ὄχι νόθος.

Ἄλλὰ τὸ καλόψυχο ἐκεῖνο παιδί δὲν ἀπαντοῦσεν εἰς τὰς προσβολὰς, οὐτε ὑβρίζεν, οὐτε κατηράτο. Ἐπρόσεχεν εἰς τὰ μαθήματά του, ὅταν ἦτο εἰς τὸ σχολεῖον, ἐβοήθει τὴν μητέρα του, ὅταν ἦτο σπίτι.

Μίαν Κυριακὴν εἰς κάποιαν συγκέντρωσιν, ἐνῶ πολὺς κόσμος ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν, ἓνα ἄλογο ἀφηνίαισε καὶ ἤρχισεν ἄγρια νὰ τρέξῃ. Πολλοὶ ἐφοβήθησαν καὶ ἐτρόμαξαν, μερικοὶ προσετράπησαν καὶ ἔπασαν εἰς τὸν ποταμόν. Φωναὶ ἀπελπισίας ἤρχισαν τότε νὰ ἀκούωνται.

Μέσα εἰς τὰς κινήσεις αὐτὰς ὁ Πέτρος ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἰουλίου:

— Βοήθεια! πνίγεται! βοήθεια!

Ὁ μικρὸς Πέτρος δὲν εἶχε κακὴν ψυχὴν. Δὲν ἠγχαριστήθη διὰ τὸ πάθημα τοῦ Ἰουλίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐχθρὸς του, ἀλλ' ἔτρεξεν, ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν καὶ, καθὼς εἴβουρε καλὸ κολύμβη, ἔσωσε τὸν Ἰούλιον.

Ὅταν ὁ Ἰούλιος ἐβγήκε σῶος ἀπὸ τὸν ποταμόν, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ συμμαθητοῦ του, ἔκλεισε καὶ μὲ τὰ δάκρυα ἔλουε τὰ χέρια τοῦ σωτήρος του, τὰ ὁποῖα καὶ κατεφίλει.

— Εἶσαι μίαν ἀγία ψυχὴ· ἐγὼ μόνον δαήρξα κακὸς πρὸς σέ καὶ σὲ ἐτίκρυνα. Σὲ εὐγνωμονῶ, Πέτρε μου, ἀγαπητέ μου Πέτρε, καὶ σὲ ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ σέ ἐλαθῶ ποτὲ ψυχρὸν λόγον, ἀλλὰ θὰ σέ ἀγαπῶ καὶ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ καλόν, ποῦ μοῦ ἔκρινες. Δὲν μὲ ἔσωσες μόνον, ἀλλὰ μοῦ ἔδωσες καὶ ἓν μάθημα, νὰ εἶμαι καλὸς καὶ πρὸς ἐκείνους, ποῦ μοῦ ἔκαμαν κακόν.

Ὁ πατήρ τοῦ Ἰουλίου, ὁ ὁποῖος ἦτο πλούσιος ὑποδηματοποιὸς τῆς πόλεως ἐκείνης, ἠγχαρίσθη τὸν σωτήρα τοῦ παιδιοῦ του, τὸν ἐκράτησε τὸ μεσημέρι εἰς τὸ γαῖμα καὶ ἀνέλαβε νὰ τὸν διδάξῃ τὴν τέχνην. Ὁ μικρὸς Πέτρος ἔγινε πολὺ καλὸς τεχνίτης· ἐργάζοντο μὲτ' αὐτὸν Ἰούλιον καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιὰ, ἀγαπημένα, διετήρησαν τὴν φιλίαν αὐτὴν καὶ ὅταν ἔγιναν μεγάλοι.

Ὁ μικρὸς Πέτρος, τὸν ὁποῖον ἀνοσηρικῶς ὠνόμαζεν ὁ Ἰούλιος ἐκθετον, ἔσωσε τὸν Ἰούλιον ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τὸν ἀπέσπυρε ἀπὸ τὴν κακίαν.

Ἰδοὺ τί κόμνει μίαν καλὴν ψυχὴν.

(Mme Z. Carau)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΟ ΕΥΞΕΛΠΤΟΝ

— Εἶναι πολὺ καλὴ κόρη, μὰ εἶναι πολὺ εὐέξαπτη, κάθῃ τι τὴν κειράζει.

Τὰ λόγια αὐτὰ πολλὰς φορὰς τὰ ἀκούμε, ὅταν ζητήσωμεν τὴν γνώμην κάποιου διὰ κορίτσι τι τῆς γνωριμίας του· καὶ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς, συμφωνοῦντες:

— Καλὴ κόρη, μὰ εὐέξαπτη.

Καὶ ὅμως, ὅταν λέγομεν αὐτό, ἐνῶ νομίζομεν, ὅτι ἐκφραζόμεθα ὀρθῶς, μ' ὅλα ταῦτα ἐκφέρομεν ἓνα παραλογισμόν, μίαν σκέψιν ἄσυν βιβαστον.

Πῶς εἴμπορεῖ μίαν κόρη εὐέξαπτη νὰ εἶναι καὶ καλὴ, ἢ μᾶλλον, πῶς τὸ ἐλάττωμά τῆς αὐτὸ δὲν πνίγει ὅλα τὰ ἄλλα τῆς προτερήματα;

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ εἶναι σωσιτὴ. Μία ψυχὴ εἶναι εὐγενὴς, εἶναι γενναία, ἀγαπᾷ τὸ καλόν, ἀρέσκειται εἰς τὸ ἀληθές, ἀλλ' εἶναι ὑπερβαλισθητός, εἶναι εὐέξαπτος. Ἡ θὰ νικήσουν τὰ προτερήματά τῆς, καὶ τότε δὲν θὰ εἶναι εὐέξαπτος, ἢ θὰ εἶναι εὐέξαπτος καὶ τότε ὅλα τὰ ψυχικὰ προσόντα τῆς θὰ σβύσουν, θὰ πνιγοῦν.

Ἄλλὰ ποῖος εἶναι ὁ εὐέξαπτος;

Τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν τὸν ἔχετε πολλὰκις συναντήσῃ μεταξύ ἐκείνων, τὰς ὁποίας συναναστρέφεσθε.

Ἡ Μαριάνθη, ἡ φίλη σας, εἶναι εὐέξαπτος· ἀκούει κατὰ, νομίζει, ὅτι τὸ λέγουσιν δι' αὐτὴν καὶ θυμώνει. Βλέπει, ὅτι μίαν συμμαθητριά τῆς ἡμίαν συνομήλικός τῆς εἶναι ἀνωτέρα τῆς· αὐτὸς ἐρωθίζεται καὶ καταλομβάνεται ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

Τὴν ἐνοχλεῖ κάθῃ ἦχος, κάθῃ κρότος, κάθῃ λόγος, κάθῃ χρώμα.

Ἡ εὐέξαπτος εἶναι ἓν φρύγανον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀκάνθας καὶ εἶναι ἐτοιμὴ κατὰ τὴν πρώτην ἀφορμὴν νὰ ἀναφλεγῇ. Εἶναι δυστυχής.

Καὶ ξέρετε διατί; ἀπλοῦστατον, διότι κειράζεται ὄχι μόνον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὰ ὁποῖα στρέφονται πραγματικῶς ἐναντίον τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθῃ τι, τὸ ὁποῖον δὲν τὴν ἀφορᾷ. Ἡ φαντασία ἐργάζεται, ὅλο ἐργάζεται, προσπαθεῖ νὰ συνδυάσῃ πράγματα ἄσχετα.

Μία φίλη τῆς ἐπετρονίσθη, ὅταν ἐρβανεν αὐτὴ εἰς τὸ σαλόνι; τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὴν περιποιήσῃ· κάποιος ἐκοίψη καὶ εἶπε ἐνὸς λόγια μυστικὰ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ πλογινοῦ του; ἔξάπαντος ὠρῶθησε κακὸν δι' ἐκείνην· ἡ ῥάπτρια δὲν ἐπέτυχεν τὸ ἐνδυμὸν τῆς; τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες.

Καὶ ἡ εὐέξαπτος θυμώνει, ὀργίζεται, παιεῖ τῆς φωνῆς, παιεῖ πιάτα, περὸννια, μαχαίρια κατὰ γῆς, ξορίζει τὰ τετράδιά τῆς καὶ τὰ βιβλία τῆς, καὶ κλαίει, κλαίει πικρὰ.

Διατί; δι' ἓνα ἄπλοστον ἴλαστο.

Ἀγαπητά μου κορίτσια, ἔχω νὰ σᾶς κάμω μίαν σύστασιν. Περαιτηθήσατε πῶς ζῶν εἰ εὐέξαπτοι φίλοι σας, πόσον εἶναι δυστυχεῖς καὶ πόσον τὰς ἀποκαλύγουσιν, καὶ τότε θὰ μάθῃτε καὶ σεῖς τὰ μὴ εἶθε εὐέξαπτοι.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

Συνέχεια από σελ. 339

Ο Δόνιφαν, ο οποίος ήτο φρουρός με το τουφέκι του εις τὸ χέρι, δὲν ἐνόμισεν, ὅτι ἔπρεπεν εὐθὺς ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ τὰ οὐρλιάσματα ἐκεῖνα ἔγιναν τόσο δυνατὰ καὶ ἄγρια, ὥστε ὁ Γόρδων καὶ οἱ ἄλλοι ἐσηκώθησαν μόνοι των.

— Τι τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Βίλκοξ.
— Φαίνεται, ὅτι εἶναι κάποια ἀγέλη θηρίων, ἢ ὁποῖα περιφέρεται γύρω, εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἴσως εἶναι ἰαγουάροι ἢ κουγουάροι! ἀπήντησεν ὁ Γόρδων.

— Εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα!
— Ὄχι, εἰως διόλου, Δόνιφαν' ὁ κουγουάρος δὲν εἶναι τόσο ἐπικίνδυνος, ὅσον ὁ ἰαγουάρος. Ἐν τούτοις, εἴτεν ἔρχονται κατ' ἀγέλας, εἶναι ἀρκετὰ ἐπίφοβοι.

— Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμεν, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν.

Καὶ παρευθὺς ἐτέθη εἰς ἀμυντικὴν στάσιν, ἐνθ' οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἐγέμιζαν τὰ περιστροφὰ.

— Μὴ κτυπάτε, παρὰ μόνον, εἴταν πρέπη, συνέστησεν ὁ Γόρδων. Ἄλλως τε, νομίζω, ὅτι ἡ φωτιά θὰ ἐμποδίσῃ τὰ ζῦα νὰ πλησιάσουν.

— Δὲν εἶναι καὶ μακρὰν, ἐφώνησεν ὁ Κρόξ.

Πραγματικῶς, ἡ ἀγέλη ἔπρεπε νὰ ἦτο πολὺ κοντὰ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔμενον τὰ παιδιὰ, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀγρίαν ταραχὴν τοῦ Φάν, τὸν ὅποιον ὁ Γόρδων μόλις κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ. Ἐν τούτοις, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ διακρίνουσιν κάποιο σχῆμα διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ σκοτεινοῦ τοῦ δάσους.

Χωρὶς ἄλλο, τὰ θηρία ἐκεῖνα θὰ εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ ἔρχονται τὴν νύκτα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ πίνουν νερό. Ὅταν δὲ ἦδραν τὸ μέρος πιναμένο, ἤρχισαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ὀργὴν των μετὰ τὰς φωνὰς των φωνᾶς. Θὰ ἤρκοοντο ὅμως μόνον εἰς αὐτὸ ἢ θὰ ἔκαμνον καὶ κάποιαν ἐπίθεσιν;

Ἐξαρνα, εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων, ἐφώνησεν μαρκετὰ ἀνοιχτόχρωμα σημεῖα μίση εἰς τὴν σκοιάν. Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἠκούσθη ἐκπυροσκόρησις.

Ὁ Δόνιφαν εἶχε ρίψῃ μίαν σφαῖραν καὶ εἰς τὸν κρότον τοῦ τουφεκισμοῦ ἀπήντησεν ζωηρότεροι αἱ φωναὶ των ζῦων. Οἱ σύντροφοὶ τοῦ Δόνιφαν καὶ αὐτὸς μετὰ τὰ περιστροφὰ εἰς τὸ χέρι ἔμενον κοντὰ εἰς τὸ πῦρ, ἔτοιμοι νὰ ὑποδεχθῶν τὰ ζῦα, ἂν ταῦτα προσέβαλον τὰ παιδιὰ.

Ὁ Βάξτερ ἀρπάξῃ ἕνα κλάδον καιόντα καὶ τὸν ρίπτει μετὰ δυνάμιν πρὸς τὸ μέρος των θηρίων. Μετὰ μίαν στιγμὴν τὰ ζῦα ἐκεῖνα, ἐκ των ὁποίων τὸ ἐν εἶχε πληγωθῆ

ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, ἄφιναν τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐχάθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

— Μᾶς ἀξείασαν τὴν γωνιά, ἐφοβήθησαν, ἐφώνησεν ὁ Κρόξ.

— Καλὸ ταξίδι, προσέθεσεν ὁ Σερβῆς.

— Μήπως δὲν εἰμποροῦν τάχα νὰ γυρίσουν; . . . ἠρώτησεν ὁ Κρόξ.

— Δὲν εἶναι πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀγρυπνήσωμεν ἕως τὸ πρωί.

Ἐβαλαν ξύλα εἰς τὴν φωτιά, τῆς ὁποίας ἡ φλόξ διετηρήθη ἕως τὴν αὐγὴν. Τότε ἐσηκώθησαν τὰ παιδιὰ καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ δάσος, διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν κύνεν ἀπὸ τὰ ζῦα ἐκεῖνα εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὸν πυροβολισμόν.

Εἰς εἰκοσι βημάτων ἀπόστασιν τὸ ἔδαφος ἦτο βραμμένον ἀπὸ αἶμα. Τὸ πληγωθὲν ζῦον κατώρθωσε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἦτο εὐκόλον νὰ τὸ εὗρουν, ἂν ἄφινον τὸν Φάν νὰ τρέξῃ ἐπάνω εἰς τὰ ἴχνη ἐκεῖνα.

Ἐν τούτοις, ὁ Γόρδων δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ διακινδυνεύουν περισσότερον τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δάσος. Ὡστε τὸ ζήτημα, ἂν οἱ νέοι μὲς ἀποικοὶ εἶχον νὰ κάμουν μετὰ ἰαγουάρους ἢ κουγουάρους, δὲν κατωρθώθη νὰ διασαφηνησθῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ σκουδαῖον ἦτο, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν ἔπαθον τίποτε ἀπὸ τὰ ζῦα ἐκεῖνα.

Ἀνεχώρησαν εἰς τὴν εἰς τὸ πρωί δὲν εἶχαν καιρὸν νὰ χάνουν, ἂν ἤθελον νὰ διατρέξουν τὰ ἐννέα μίλια, τὰ ὅποια τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ σπήλαιον.

Ὁ Σερβῆς καὶ ὁ Βίμπ ἀνέλαβαν νὰ κρατοῦν τὰ δύο μικρὰ τῆς προβατοκαμήλου, ἢ δὲ μητέρα παρηκοῦσθαι τὸν Βάξτερ, ὁ ὅποιος τὴν ἐκράτει μετὰ τὸ σχοινί.

Ὁ δρόμος δὲν εἶχε καμμίαν ποικιλίαν ἀριστερὰ ὑπῆρχε σιερά δένδρων, τὰ ὅποια ἄλλοτε ἦσαν πυκνὰ καὶ ἄλλοτε ὠραιότατα. Δεξιὰ ὕψοστο ἀπότομος τοῖχος βράχων.

Εἰς τὰς ἑνδεκά ἔγινεν ὁ πρῶτος σταθμὸς διὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὴν φορὰν ταύτην, διὰ νὰ μὴ χάνουν ὄραν, ἔρχαν ἀπὸ τὰς προμηθειᾶς, αἱ ὁποῖαι εὕρισκοντο εἰς τοὺς σάκκους των καὶ εὐθὺς ἤρχισαν τὴν πορείαν.

Ἡ ὁδοπορία ἦτο ταχεῖα ἐφαίνετο, ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον θὰ τὴν παρεκώλυεν, εἴτε εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ἕως ἄλλος πυροβολισμὸς ἢ κοῦσθη ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίμπ καὶ ὁ Κρόξ, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Φάν, εὕρισκοντο τότε εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἐμπρὸς καὶ οἱ σύντροφοὶ των δὲν ἤθύναντο νὰ τοὺς διακρίνουν, ὅπότεν αὐταὶ αἱ φωναὶ ἠκούσθησαν:

— Προσέξατε! . . . προσέξατε! . . .

Αἱ φωναὶ αὐταὶ εἶχαν σκοπὸν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Γόρδωνα, τὸν Βίλκοξ, τὸν Βάξτερ καὶ τὸν Σερβῆ ὅπως φυλαχθοῦν.

Ἀποτόμως διὰ μέσου των δένδρων ἐφάνη ἐν ζῦον μεγαλόσωμον. Ὁ Βάξτερ, ὁ ὅποιος εἶχαν ἀπλώσει τὸ δίκτυ του, τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ζῦου.

Ἡ κίνησις αὐτὴ ἔγινε τόσο καταλλήλως, ὥστε ὁ βρόχος τοῦ σχοινοῦ ἐσφίξε τὸν λαιμὸν τοῦ ζῦου, τὸ ὅποιον ματαίως προσεπάθει νὰ ἐκφύγῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ρωμαλέον, θὰ παρέσυρε τὸν Βάξτερ, ἂν ὁ Γόρδων, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Σερβῆς δὲν ἀρπαζαν τὸ σχοινί, τὸ

ὁποῖον κατώρθωσαν νὰ περιτυλίξουν εἰς ἕνα κορμὸν δένδρου.

Σχεδὸν παρευθὺς ὁ Βέμπ καὶ ὁ Κρόξ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ δάσος, ἀκολουθαύμενοι ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, ὁ ὅποιος ἐφώνησε μετὰ ὕψος δὺστροπον:

— Κατηρακμένο ζῦον! . . . πῶς νὰ μοῦ ξεφύγῃ!

— Ὁ Βάξτερ ὅμως τὸ ἐπέτυχε καὶ τὸ κρατοῦμεν ζωντανό! ἀπήντησεν ὁ Σερβῆς.

— Τί μὲ τοῦτο, ἀφροῦ πρέπει νὰ σκοτώσωμεν τὸ ζῦον!

— Νὰ τὸ σκοτώσωμεν! ἐπανέλαβεν ὁ Γόρδων, νὰ σκοτώσωμεν τὸ ζῦον αὐτό, εἴταν μᾶς ἔρχεται σὲ κατάλληλον στιγμὴν, διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ἐλατήριον ζῦον!

— Αὐτό; ἐφώνησεν ὁ Σερβῆς.

— Εἶναι γουανάκος, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, καὶ οἱ γουανάκοι εἶναι πολὺ χρήσιμοι. Κατὰ βάθος, ὅσονδήποτε χρήσιμον καὶ ἂν ἦτο τὸ ζῦον, ὁ Δόνιφαν εἶχε λυπηθῆ, διότι δὲν ἐπέτυχε νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε, καὶ ἐπλησίασε, διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ καλλίτερον.

Ἄν καὶ εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν ὁ γουανάκος εἶναι καταταγμένος εἰς τὴν οἰκογένειαν των καμήλων, ἐν τούτοις δὲν ὁμοιάζει διόλου πρὸς τὸ ζῦον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶναι τόσο σὺνηθὲς εἰς τὴν νοτίαν Ἀφρικὴν. Θὰ ἦτο δὲ δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦν διὰ τὰς ταχεῖας πορείας καὶ ὡς ζῦον μεταφορᾶς, ἂν βέβαια, κατώρθωνον τὰ παιδιὰ νὰ τὸ ἐξημερώσουν καὶ νὰ τὸ γυμιάσουν καταλλήλως.

Ὁ γουανάκος εἶναι ζῦον ἀρκετὰ δειλὸν καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐξήγησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν, ποῦ ὁ Βάξτερ ἐξέσπριξε τὴν θηλειά του, ἡ ὁποία τὸν ἐστενωχώρει, ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ τὸ ὀδηγῇ μετὰ τὸ σχοινί, ὡς ἂν νὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ συνειθισμένο.

Ὡς βλέπατε, ἡ ἐκδρομὴ αὕτη των μικρῶν πρὸς βάρραν τῆς λίμνης ἦτο πολὺ χρήσιμος καὶ καρποφόρος. Ὁ γουανάκος, ἡ προβατοκαμήλος καὶ τὰ δύο μικρὰ τῆς, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δένδρου τοῦ τσαγιοῦ καὶ των ἄλλων, εἰς αὐτὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖα καὶ εὐχάριστα, ὥστε θὰ ἐγίνετο μία θερμὴ ὑποδοχὴ εἰς τὸν Γόρδωνα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Βάξτερ, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴν ματαιοδοξίαν τοῦ Δόνιφαν, δὲν ὑπερηφάνετο διὰ τὰς ἐπιτυχίας του.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Γόρδων ἦτο πολὺ εὐτυχής, διότι ἐβλεπεν, ὅτι τὰ σχοινένια δίκτυα εἶδον πολλὰς ὑψηλείας καὶ τοιούτοτρόπως θὰ ἐγίνετο μεγάλη οἰκονομία εἰς τὸ μπαρούτι καὶ τὰς σφαῖρας. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Γόρδων ἐσκόπευε νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν χρῆσιν των δικτύων αὐτῶν.

Κατὰ τὸν χάρτην, ἔμενον ἀκόμη τέσσαρα μίλια, διὰ νὰ φθάσουν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐπρεπε νὰ σπεύδουν, ἂν ἤθελον νὰ φθάσουν πρὸ τῆς νυκτός.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπόλεως Σελενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΥΠΕΡΤΙΜΗΣΙΣ ΕΑΥΤΟΥ

Εἰς πολλοὺς συμβαίνει νὰ ὑπερτιμῶσι τὰ προσόντα καὶ τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν μένει ἀτιμώρητος. Ὁ ἀντίκτυπος ἀπὸ μέρους τῶν ἄλλων εἶναι, ὅτι οὗτοι διατιμῶσι πολὺ κάτω ἐκείνον, ὅστις ἀναβιβάζει ἑαυτὸν πολὺ ὑψηλά.

Ἄλλὰ τίνες εἶναι οἱ οἰημαῖαι οὗτοι, οἱ οὐχὶ μετριόφρονες ἐκτιμηταὶ ἑαυτῶν; Ἐνίοτε εἶναι περιορισμένα πνεύματα, πλήρη ἐγωϊστικῶν ἀντιθέσεων. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὗτοι ὑφίστανται πολλὰς ἀπογοητεύσεις, ἐξ ὧν δύνανται νὰ μεταδιδασθῶσιν, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν εἶναι τόσον μέγας ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσιν ἀξίαν τινὰ καὶ παρέχουσιν ὑπηρεσίας, ἀλλ' ὄχι τόσον μεγάλας, ὅσον φαντάζονται. Ἀναγνώρισις καὶ ἐπιδοκιμασία, τῆς ὁποίας τυγχάνουσι παρὰ τούτου ἢ παρ' ἐκείνου, συναίσθησις ἐπαρκῶν ἱκανοτήτων καὶ ἀληθοῦς ὑπεροχῆς τῶν ὁμοτέχνων πληροῦσιν αὐτοὺς οἰήσεως.

Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι τοιαύτη οἴησις εἶναι ἀκατανόητος παρ' ἐκείνοις, οἵτινες, ὡς ἄνδρες τῆς ἐπιστήμης, ἐκ τῶν ἀναγνώσεων αὐτῶν καθ' ἑκάστην διδάσκονται περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν ἐξόχων ἐπιστημόνων καὶ ἐπομένως διαρκῶς ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ μέτρον, πρὸς ὃ δέον νὰ ἀντιμετρῶσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν μετριότητα. Καὶ ὁμοίως μεταξὺ αὐτῶν συναντῶ κανεὶς τοὺς πλείστους τῶν αὐτοθαυμαζομένων. Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν; Προέρχεται ἀρὰ γε ἐκ τῆς πλάνης, ὅτι ἡ ἐπιτυχία, ἣτις κατωρθώθη διὰ τῶν κόπων καὶ καθ' ἑαυτὴν δέον νὰ ἔχη μεγάλην ἀξίαν; Εἶνε ἀρὰ γε ἡ σύγκρισις πρὸς ἀδελφούς τινάς, ἣτις θολώνει τὸ ὄμμα τῆς διανοίας αὐτῶν; Εἶναι ἀρὰ γε ὁ πόθος ἀμοιβῆς διὰ τοὺς κόπους αὐτῶν, τὴν ὁποίαν τόσῳ προθυμότερον ἀναζητοῦσιν ἐν τῇ ἰδίᾳ συνειδήσει, ὅσῳ σπανιώτερον παρέχεται αὐτοῖς ὑπὸ τῆς τύχης; Ἡ, τέλος, εἶναι ἡ καθολικὴ κληρονομία ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας τὸ νὰ πίπτῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀπάτης, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια παρέχει τόσῳ σμικρὰν ἱκανοποίησιν;

Δὲν γνωρίζω. Ἄλλ' εἶναι βέβαιον, ὅτι ὀφείλει τις νὰ προσφυλάσσεται ἀπὸ τῆς αὐταρεσκείας ταύτης, διότι αὕτη καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον μισητὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις καὶ ἐμποδίζει τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ὅταν παρατηρῆς διὰ τοῦ μικροσκοπίου, σοὶ ἐπέρχεται τὸ ἐρώτημα: τί εἶναι μέγα καὶ τί μικρὸν καθ' ἑαυτό; Ἡ δημιουργικὴ φύσις ἔχει μέτρον διαφόρον περὶ τούτου

ἢ ἡμεῖς, μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἡ ἔννοια αὕτη, ἣν ἐπλάσεν ἡ ἀνθρωπίνη διανόησις, εἶναι ἴσως ὅλως ξένη πρὸς ἐκείνην.

Ὅ,τι συμβαίνει ἐνταῦθα ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον, ἡ ἀπάτη δηλονότι καὶ ἡ ἀπάτη, τοῦτο δοκιμάζει τις συνηθέστερον καὶ αἰσθητότερον ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον. Κατὰ τὴν ἑναρξιν πόσον οὗτος εἶναι μακρὸς! κατὰ τὸ τέλος πόσον οὗτος ὑπῆρξε βραχύς! Ὁ ὀδυροκοντούτης γέρονθ θεωρεῖ ἀπίστευτον, ὅτι εἶναι τόσον ἡλικιωμένος. Ἡ πίστις αὕτη πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ σώματι φαινομένων. Ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ συμπλέκονται στενῶς παιδικὴ ἡλικία καὶ βαθὺ γῆρας, καὶ τὸ μέγα μεταξὺ τῶν δύο χάσμα συμπύσσεται εἰς μίαν σπιθαμὴν. Δὲν εἶναι ὁ χρόνος ἀπάτη καὶ ἀνυπόστατος κατηγορία τοῦ μετ' ἄλληλα;

Ὅταν βλέπῃς ἐμπροσθέν σου ἀνδρωθέντας ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐγνωρίσας ὡς μικρὰ παιδιά, λέγεις ἐκπληκτος: «Βλέπω τὸν Χρόνον.» Δύνασαι ὁμοίως καὶ ἄλλως, καὶ δὴ βαθύτερον, νὰ ἀναγνωρίσῃς αὐτόν. Ἄν εἶσαι διδάσκαλος καὶ διδάσκης παιδῶν καὶ βραδύτερον ἴσως ἐφήβους καὶ ἀντιλαμβάνεσαι πῶς βραδέως καὶ βαθμηδὸν συντελεῖται παρ' αὐτοῖς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχεις σὺ ἔτοιμον ἤδη, τότε ἐννοεῖς, ὅτι ὑπάρχει μακρὰ ὁδός, ἐν ἀρχῇ τῆς ὁποίας ἴστανται ἐκεῖνοι, τὴν ὁποίαν ὁμοίως βῆμα πρὸς βῆμα διήνυσας σὺ, καίτοι ἐλησμόνησας τὰ διαστήματα αὐτῆς ἕκαστα.

Τοῦτο εἶναι τὸ ἀξιολογώτατον καὶ πνευματικώτατον χρονόμετρον, ὅπερ λαμβάνεται ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ὠριμότητος. Τοῦτο ἄγει οὐχὶ εἰς γνῶσιν τῆς ἀπάτης, ἀλλ' εἰς τὴν αἰσθησὶν τῆς ἀληθείας, οὐχὶ εἰς λύπην δι' ἀπολεσθέν, ἀλλ' εἰς χαρὰν διὰ κερδηθέν ἀγαθόν. Τί σημαίνει τοῦτο; Ὅτι ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις εἶναι τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς. Ὅ,τι ἐγένετο χάριν αὐτῆς, εἶναι διάσωσις ἐκ πολυχρονίου φυγῆς, εἶναι ζωὴ τῆς ζωῆς, εἶναι ὁ πυρὴν, ἐξ οὗ θὰ ὀρμησῇ ἐν τῇ ὠραιότερᾳ ἀνακαινίσει νέα προσωπικὴ ζωὴ. Ἐπομένως;

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΗΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 340)

Εἰς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, τίποτε περισσότερον. Τὸ παράθυρον, ποῦ ἤνοιξα μετὰ τὸ ψαλίδι μου, χαίνει πάντοτε, σκεπασμένο μετὰ φειδῶ, σχηματίζει πάντοτε τὸ μαῦρον κενὸν ἀπὸ τῆς βάσεως πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς φωλεᾶς. Κάνεν φάδιασμα εἰς τὸ σχισμένον ὑφασμα, κάνεν τεμάχιον μαλακὸν δὲν παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν δύο χειλέων, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν στέγην εἰς τὴν προτέραν ἀκεραιότητά της. Ἐὰν ἡ βλάβη ἐπῆρχετο ἐν ὁμαλῇ περιστάσει καὶ ὄχι ὑπὸ τὴν σκῆπην τοῦ ὑελοφράκτου, αἱ ἀνόητοι ὑφάντριαι θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὸ κρῦο ἐντὸς τοῦ βλαμμένου σπιτιοῦ των.

Δις ἀναγεωθεῖσα μετὰ τῶν αὐτῶν πάντοτε ἀποτελεσμάτων, ἡ δοκιμὴ αὕτη ἀποδεικνύει, ὅτι αἱ κάμπαι τοῦ πεύκου δὲν

ἀναγνωρίζουν τὸν κίνδυνον τῆς ἀποκλιφθείσης κατοικίας των. Αὐταὶ αἱ δεξιαὶ ὑφάντριαι φρίνονται πλέον ἀσυναίσθητοι διὰ τὴν καταστροφὴν, τοῦ ἔργου των ἀπὸ τὰς κουβαρίστρας μιᾶς μηχανῆς διὰ τὴν διάσπασιν τοῦ νήματός των. Χρησιμοποιοῦσαι διὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὰς βλάβας τὴν μέταξαν, ἡ ὁποία σπαταλᾷται ἀλλοῦ, χωρὶς ἄμεσον ἀνάγκην, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ὑφάνουν ὑφασμα τόσον πυκνόν, τόσον δυνατόν, ὅσον τὸ ἐπίλοιπον διάφραγμα. Ἄλλ' ὁμοίως ὄχι! ἐξακολουθοῦν ἡσύχως τὴν συνειθισμένην ἐνασχόλησιν ὑφάνουν ὅπως ὑφάναν χθές, ὅπως θὰ ὑφάνουν αὔριον, ἐνισχύουν σημεῖα ἀρκετὰ ἤδη ἀντέχοντα, πυκνώνουν ὅ,τι εἶναι ἤδη ἀρκετὰ πυκνόν καὶ κάμψαι ἀπὸ αὐτὰς δὲν σκέπτεται νὰ φράξῃ τὸ ζημιώδες σχίσμα. Νὰ ἐμβαλῶσιν τὸ κενόν, θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ξαναἤρχιζαν τὸ ὑφασμα προτοῦ σχισθῆ καὶ ἡ βιομηχανία τοῦ ἐνεόμου δὲν ἐπανέρχεται εἰς ὅ,τι ἤδη συνετελέσθη.

Ἀπέδειξα ἐπανειλημμένως τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ψυχολογίας τῶν ζῴων ἀφηγήθη ἰδίως τὴν ἀσυναίσθησιν τῆς κάμπαις τοῦ Μεγάλου Ταοῦ. Ὅταν ὁ πειραματιστὴς ἀποκόπη τὸ πολύφρακτον καλάθι, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν αἰχμηρὰν ἀκρὰν τοῦ βόμβου, ἡ κάμπαι αὕτη ἐξοδεύει τὸ ὑπόλοιπο μετὰ εἰς ἔργα δευτερευούσης χρησιμότητος, ἀντὶ νὰ ἀνασκευάσῃ τὴν σειρὰν τῶν ἐμβλημένων κώνων, τῶν τῶσων χρησίμων διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς ἐγκαταίρειου ἐξακολουθεῖ αὕτη ἀτάραχος τὴν τακτικὴν ἐνασχόλησιν τῆς καὶ ἡ ὑφάντρια τοῦ πεύκου διὰ τὴν διαρραγεῖσαν σκιρτῆν τῆς. Ἀκόμη μίαν ἐνόησιν τοῦ ἀνατροφέως σου, ὃ καλὴ μου θεωροῦ, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτῆν σὺ θὰ ὑπερισχύῃς. Δὲν ἀργῶ νὰ ἐννοήσω, ὅτι αἱ φωλεαὶ, αἱ ὁποῖαι προορίζονται διὰ χειμερινὸν ἐνδιαίτημα, περιλαμβάνουν πληθυσμὸν πολὺ μεγαλειότερον ἐκείνου τῶν προσωρινῶν καταφυγίων, ποῦ ὑφαίνονται αἱ νεαραὶ κάμπαι, ἐξακριβῶνω ἐπίσης, ὅτι, ἅμα ὡς ἀποκτήσουν τὰς μεγαλειτέρας τῶν διαστάσεις, αἱ φωλεαὶ αὐταὶ παρουσιάζουν διαφορὰς ὡς πρὸς τὸν ὄγκον πολὺ σημαντικὰς. Αἱ μεγαλειτέρας ἀντισταθμίζουσιν πέντε ἕως ἑξ τῶν μικροτέρων. Πόθεν προέρχονται αἱ διαφοραὶ αὐταὶ;

Βεβαίως, ἐὰν ὄλα τ' αὐτὰ ἐπρόκοπταν, ὁ λεπιθωτὸς κύλινδρος, ὅπου εὐρίσκονται συμπυκνωμένοι οἱ γόννοι μιᾶς μητρὸς, θὰ ἦτο ἀρκετὸς νὰ συνοικήσῃ ἕνα μεγάλο ἀπὸ τὰ πονγκιὰ αὐτὰ ὑπάρχον ἐντὸς αὐτοῦ τριακόσια μαργαριτάρια ἀπὸ σμάλτο, προσωρισμένα διὰ τὴν ἐκκόλαψιν. Ἄλλὰ εἰς τὰς οἰκογενεῖας, ποῦ αὐξάνουν ὑπερμέτρως, συμβαίνουν συνήθως ἀπώλειαι ὑπερογκοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀποκαθιστοῦν τὴν ἰσορροπίαν. Ἐὰν οἱ κλητοὶ ἀποτελοῦν λεγεῶνα, οἱ ἐκλεκτοὶ εἶναι ποίμνιον γενναίως διεκατιζόμενον, ὅπως μαρτυροῦν ὁ τέτιξ, αἱ ἀκρίδες, ὁ γρῦλος.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

‘Ολόκληρος ἡ Εὐρώπη διέρχεται μίαν φοβερὰν κρίσιν ὑποδημάτων. Πανταχοῦ τὸ ζήτημα «τί θὰ ὑποδηθῶμεν» ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ ζωτικώτερα καὶ θλιβερώτερα ζητήματα. Πολλοὶ φρονοῦν, ὅτι, ἂν παραταθῇ ὁ πόλεμος, θὰ καταντήσωμεν γυμνόποδες, εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην ἤρχισαν νὰ φοροῦν ὑποδήματα ποικιλώτατα, προσομοιάζοντα πρὸς τὰ ἀρχαῖα σάνδαλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μᾶς χωρίζουν αἰῶνες.

Διότι, καθὼς ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἀνδρικήs, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ ὑποδήματα ὑπέστησαν μίαν ἐξέλιξιν, εἶναι δὲ παρατηρημένον, ὅτι ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ὑποδήσεως εἰμποροῦμεν νὰ προσδιορίσωμεν εἰς ποῖον αἰῶνα ἀνήκει πρόσωπόν τι.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐγνώριζαν τὰ σάνδαλα καὶ μάλιστα εἰς εἰκόνας ἀναγλύφους βλέπομεν Αἰγυπτίους ὑποδηματοποιούς ἐργαζομένους καὶ τοῦτο εἰς ἑποχὴν δεκαπέντε αἰῶνων π. Χ. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐφοροῦσαν σιολισμένα σάνδαλα ἀπὸ δέρμα, λινόν, σχοινὶ καὶ πάπυρον. Κατόπιν εἰσήχθησαν ὑποδήματα νεωτερισμοῦ, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρέλαβον ταῦτα ἐκ τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν των.

‘Ο Μωϋσῆς ἐφόρει ὑποδήματα, καθὼς δύναται τις νὰ ἐξεγάγῃ ἐκ τῆς Π. Διαθήκης, διὰ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀναφέρεται, ὅτι ἐφόρει πλακτὰ ὑποδήματα.

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐποχὴν τὸ ἐμπόριον τῶν ὑποδημάτων ἐξίχθη εἰς μέγαν βαθμόν ἐν τούτοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐβίβδιζον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γυμνόποδες ἢ ἔφερον ἀπλούστατα σάνδαλα, μόνον δὲ οἱ νέοι καὶ αἱ ἑλαφρὰ κυρία ἐφόρου ὑποδήματα.

Ἡ ὑποδηματοποιία παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀνεπτύχθη πολὺ καὶ εἰς τὴν ρωμαϊκὴν ἐκείνην ἐποχὴν ἀνάγεται τὸ ἐπεισόδιον ὑποδηματοποιῶν, θέλοντες νὰ ἐπικρίνῃ ἔργον διασήμεου ζωγράφου καὶ ἢ σχετικὴ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου παροιμία. Εἰς τοὺς Ῥωμαίους προσέει ἀναφέρεται, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν εἶδος συνεταιρισμοῦ τῶν ὑποδηματοποιῶν, οἵτινες μάλιστα κατήντησαν πλουσιώτατοι, ὥστε εἰς πολλοὺς τῶν χρονογράφων ἀναγράφεται, ὅτι καὶ οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἀκόμη ἐδίδαν παιγνίδια ξιφασκίας, πρᾶγμα σὺνηθες μόνον μεταξὺ τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων.

Αἱ Στυροφοραὶ, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς ἐπαφὴν τὸν εὐρωπαϊκὸν πρὸς τὸν ἀνατολικὸν πολιτισμόν, συνετέλεσαν καὶ εἰς τὴν διάδοσιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὑποδηματοποιίας.

Κατὰ τὸν Π’ αἰῶνα ἐμφανίζονται τὰ ὑψηλά ὑποδήματα, τὰ φθάνοντα μέχρι τῶν γονάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ὀνομάζονται περισκελίδες.

Κατόπιν ἐνεφανίσθησαν τὰ ὑποδήματα μὲ μντερὸν πρόσωπον, τὰ ὁποῖα καὶ ἤρχισαν πολὺ νὰ διαδίδωνται. Ἐν τούτοις, τὴν συνήθειαν αὐτὴν τόσον τὴν ἐξώγκωσαν, ὥστε ἢ

ἄκρα τῶν ὑποδημάτων ἐφθάνεν εἰς ἀπόστασιν δύο ποδῶν ἀπὸ τὰ νύχια. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν πορείαν τὰ ὑποδήματα ταῦτα δὲν ἦσαν διόλου πρακτικά, τὸ ἄκρον των ἐσηκόνετο καὶ μὲ μίαν ἀργυρᾶν ἀλυσίδα προσηρμόζετο εἰς τὰ γόνατα.

‘Ο κλῆρος κατεπολέμησε τὴν συνήθειαν ταύτην, καθὼς καὶ οἱ κοσμικοὶ τὴν ἀπηγόρευσαν δι’ αὐστηροτάτων νόμων, ἕως οὗτου κατώρθωσαν τὴν μόδαν αὐτὴν νὰ τὴν μεταστρέψουν ὅλως διόλου πρὸς τὸ ἀντίθετον.

Τότε, λοιπόν, ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἐμπρὸς μὲν πρὸς τὰ νύχια ἦσαν πολὺ πλατειά, ἐλεπτύνοντο δὲ πρὸς τὴν πτέρυν. Ἡ μόδα τῶν ὑποδημάτων ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι διαρκῶς ἐκκεντρικὴ καὶ διὰ τοῦτο αἱ κυβερνήσεις συνεχῶς κατεπολέμουν τὰς ἐκκεντρικότητας αὐτάs.

Κατὰ τὸ δευτέρον ἡμισυ τοῦ ΙΗ’ αἰῶνος ἐμφανίζονται τὰ στενὰ ὑποδήματα τῶν κυριῶν, τὰ ὁποῖα πιέζουν τὸ πόδι μὲ τὸν τυρανικώτερον τρόπον. Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις κατέρριψε καὶ τὴν μόδαν ταύτην, καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὸ γυναικεῖον πόδι τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἐκτοτε ἡ μόδα τῶν ὑποδημάτων ἤλλαξεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς. Μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ΙΘ’ αἰῶνος ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς τῶν ὑποδημάτων δὲν μετεβίβλητο. ‘Ο ὑποδηματοποιός, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ περλεθῆτος αἰῶνος, ἐργάζετο, ὅπως ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην καὶ Αἰγύπτιος ὑποδηματοποιός. Ἐπίσης, τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ σκεῦη μόλις μετέλλαξαν κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῶν τριῶν χιλιῶν τούτων ἐτῶν.

Εἰς μίαν αἰγυπτιακὴν εἰκόνα βλέπει κανεὶς εἰς ἐργοστασίῳ ὑποδημάτων τῆς ἐποχῆς βελόνην, τρυπητήρι καὶ σφυρί, τὰ ὁποῖα εἶναι τοῦ ἰδίου σχήματος μὲ τὰ σημερινὰ ἐργαλεῖα. Ἀκόμη δὲ καὶ τὸ τρίποδο σκαμνί, τὸ ὁποῖον ἕως σήμερον χρησιμοποιοῦν οἱ ὑποδηματοποιοὶ, εἶναι ἀρχαιότατον.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς μηχανῆς πρὸς ραφὴν τῶν ὑποδημάτων, ἡ ὁποῖα ἔγενεν εἰς τὴν Β. Ἀμερικὴν, ἀνέτριψε τοὺς ὄρους τῆς ὑποδηματοποιίας. Προηγουμένως ἦσαν ἀγνωστα τὰ καρφωτὰ ὑποδήματα καὶ πολλὰ μέρη τῶν ὑποδημάτων ἐρράπτοντο μὲ κηρωμένην κλωστήν. Ὅταν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν μετέβη ὑποδηματοποιός τις ἐκ Δρέσδης, οὗτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν μηχανὴν τῆς ὑποδηματοποιίας καὶ τὸ σύστημα νὰ καρφώνωνται τὰ ὑποδήματα μὲ ξύλινα καρφία. Ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ἡ ἐφεύρεσις διεδόθη εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς κατασκευῆς τῶν ὑποδημάτων εἶναι ἀξιωματικόν, ὅτι εἰς μαῦρος, ὁ Ἰωάννης Ἐρνέστος-Ματσέλιγγερ, κάτοικος τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἐπενόησε τὴν μηχανὴν τῆς ὑποδηματοποιίας, πλὴν ἀπέθανε προτοῦ ἢ μηχανὴ του τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν. Εἶναι ὁ πρῶτος μαῦρος τῆς Β. Ἀμερικῆς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ σημειωθῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦῶΝ

Ἡ ΜΑΓΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ

Εὐρίσκεσθε εἰς μίαν συναναστροφὴν καὶ θέλετε νὰ δείξετε, ὅτι ἔχετε μαθηματικὰς γνώσεις. Τότε λέγετε :

— Κυρία καὶ κύριοι, εἰμπορεῖτε νὰ κάμναιτε ὅποιονδήποτε διαίρεσιν θέλετε μὲ ὁποῖουs ἀριθμοὺς σεις ἐκλέξετε· εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν ποῖον πηλίκον εὐρίσκεται εἰς τὴν διαίρεσίν σας.

— Πῶς τὸ κάμνεις αὐτό; δὲν θὰ εἰμπορέσης ποτὲ νὰ τὸ κάμης, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν μερικοὶ.

Σεις ὅμως μὴ δειλιάσετε καὶ εἰπῆτε μὲ θάρρος :

— Ἀφοῦ δὲν πείθεσθε, ἴδου ἡ ἀπόδειξις.

Τότε πάρετε ἀμέσως χαρτὶ καὶ μολύβι, εἰπῆτε δὲ εἰς τὸν συμπαίκτην σας νὰ πάρῃ καὶ ἐκεῖνος χαρτὶ καὶ μολύβι. Μετὰ ταῦτα εἰπετέ του :

— Γράψατε ὁποιονδήποτε ἀριθμὸν μονοψήφιον θέλετε μυστικά, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῳ, ἔπειτα γράψατε δίπλα του ὅσας φορὰς θέλετε τὸν ἴδιον ἀριθμὸν εἰπέτε μου μόνον πόσας φορὰς τὸν ἐγράψατε. Κατόπιν διαιρέσατε τὸν ἀριθμὸν, ποῦ ἐσηματίσθη, διὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν μονοψηφίων ἀριθμῶν.

‘Ο συμπαίκτης σας τότε, ὁ ὁποῖος ἔκαμε, χωρὶς νὰ σᾶς δεῖξῃ τοὺς ἀριθμοὺς του, τὴν διαίρεσίν του, σᾶς εἶπε μόνον πόσας φορὰς ἔγραψε τὸν ἀριθμὸν του· κρατεῖ μυστικὸν τὸ πηλίκον.

Ἄς υποθέσωμεν, ὅτι τὸν ἔγραψε τρεῖς φορὰς. Σεις, ἀφοῦ κάμναιτε μερικὰς μαγικὰς κινήσεις, ὡσὼν νὰ ἐπικαλῆσθε τὰ πνεύματα, τοῦ ἀπαντᾶτε μὲ σιόμφον :

— Τὸ πηλίκον σας εἶναι 37.

Καὶ πραγματικῶς ἦτο αὐτό.

Ἄλλὰ πῶς γίνεται; αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου, τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ σᾶς εἰπῶ.

‘Ο ἀριθμὸς, ποῦ βάζει μὲ τὸν νοῦν του ὁ συμπαίκτης σας, δὲν ἔχει σημασίαν διὰ σᾶς, ἀλλ’ ἔχει σημασίαν ὁ ἀριθμὸς, ποῦ φανερῶναι πόσας φορὰς ἐπανελάβε τὸν ἀριθμὸν του.

Σεις κάμναιτε τὸ ἐξῆς: Βάλετε ὁποιονδήποτε ἀριθμὸν θέλετε στὸν νοῦν σας· ἄς υποθέσωμεν τὸ 5, τὸν γράψατε τόσας φορὰς, ὅσας καὶ ὁ συμπαίκτης σας τὸν ἀριθμὸν του. Ἄς υποθέσωμεν, ὅτι τὸν ἐπανελάβε 3 φορὰς, ἦτοι 5 5 5.

Διαιρέσατε κατόπιν τὸν ἀριθμὸν 555 μὲ τὸ ἀθροισμα 5+5+5 = 15 καὶ θὰ εὔρετε πηλίκον 37.

Ἄς υποθέσωμεν, ὅτι ὁ συμπαίκτης σας ἔβαλε π. χ. τὸν ἀριθμὸν 9· τὸν ἔγραψε τρεῖς φορὰς καὶ ἔγινε 999· τὸν διήροσε μὲ τὸν ἀριθμὸν 9+9+9=27 καὶ εὔρε καὶ αὐτὸς πηλίκον 37.

Τὸ πείραμα αὐτὸ κάμναιτε μὲ ὁποιονδήποτε ἀριθμοὺς θέλετε· θὰ ἔχετε πάντοτε ἀκριβῆ ἀποτελέσματα.

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 342)

— Τρώγω άδελφίως!.. κάμνω μεγάλες βουκιές!... είμαι λαίμαργος! Είς τὸ σπίτι μου μὸς ἐπιτρέπεται νὰ τρώγω ὅπως καὶ ὅ,τι θέλω. Αὐριον θέλω νὰ φύγω.

— Δὲν πρέπει νὰ λυπησῶναι τόσο διὰ μικρὰ πράγματα, εἶπεν ἡ Νέλλη γλυκὰ καὶ ἐχαίρισε τὰ μαλλιά της. Ἡ διευθύντρια προσπαθεῖ διὰ τὸ καλὸ σου καὶ δὲν θέλει νὰ σὲ προσβάλῃ. Ὅλες μὲς μὰς μεταχειρίζεται ἔτσι! εἰμῶθα μικρὸς καὶ κουτὸς, πρέπει νὰ μάθωμεν. Ἐλα τώρα νὰ πάμε στὰ κρεβάτια μὲς καὶ, ἀφοῦ περάσει ἡ δ. Γκοσίου, τότε σηκωνόμεθα σὲν τὰ ποντικάκια καὶ ἀνοίγουμε τὴν μικρὴ τσάντα.

Δὲν ἦτο τόσο εὐκολὸν νὰ καθησυχάσῃ κἀνεὶς τὴν Ἰλζα.

— Ὅχι, ἐφώνησεν ἡ μικρὴ ἢ τσάντα θὰ μείνῃ κλειστὴ, αὐριον θὰ ταξιδεύσω.

Βιαστικὰ ἐξεδύθη, ἔρριψεν ὄλα τὰ ροβὰ τῆς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μὲ κλάματα ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι. Σιωπηλὰ ἡ Νέλλη ἐτακτοποιήσεν ὄλα τὰ διασκορπισμένα πράγματα καὶ κατόπιν ἐπήγε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ κρεβάτι της.

Ἀλλὰ, προτοῦ κάμῃ αὐτὸ, ἐγονάτισεν, ἐσταύρωσε τὰ χέρια της καὶ προσηυχήθη.

— Κιτὴ νύκτα, Ἰλζα, εἶπε, καὶ τὴν ἐφίλησε. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς, κάθε ἀρχὴ εἶναι δύσκολος.

Ἡ Ἰλζα ἔκλαιεν ἀκόμη. Ὁ νοσὸς τῆς ἦτο εἰς τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖός σὲ ὀλίγας ὥρας θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν πατρίδα. Ἄν εἴξευρε πῶς μεταχειρίζονται εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον τὴν μονογενῆ κόρην του!

Ἡ Ἰλζα ἠθάνετο τὸν ἐκυτὸν τῆς τόσο δυστυχῆ, ὥστε ἔκλαιε καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῆς τὴν ἐτάραξαν ἄσχημα ὄνειρα.

4. — Δι' ἐξετάσεις.

Τὴν ἄλλη ἡμέραν τὸ πρῶτ' ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ εἰς τὰς β' αὐτὸς ἦτο ὁ κανονισμὸς τῆς σχολῆς. Ἡ Ἰλζα στὸ σπίτι της δὲν εἶχεν ὄραν ὀρισμένην. Ἄλλοτε ἐξυπνοῦσε πολὺ ἐνωρίς, ἄλλοτε ἀργά. Ἡ μητέρα της προσεπάθησε νὰ τὴν συμβουλεύσῃ, ὅπως ἔχη τὴν καὶ εἰς αὐτὸ, μὰ ἡ Ἰλζα δὲν ἀπήκουσε. Σήμερον ὅμως ἦτο ὑποχρεωμένη, καίτοι εἶχε πολὺ ὀλίγον κοιμηθῆ. Εἶδε δὲ τὴν σύτροφόν της τὴν Νέλλη, μόλις ἐνήμανε τὸ ὀρολόγιον, νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ἐτοιμάζεται.

— Ἐύνηστε, Ἰλζα, τῆς εἶπε σῆμα, μάθε, ὅτι εἰς τὰς ἐξήμισο πίνουμε καφέ.

— Μὰ! ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ σηκωθῶ; ἀπήνησε μισοκοιμισμένη, μὰ ἐγὼ ἀκόμη εἰμαι κουρασμένη.

— Δὲν πειράζει, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται πλέον νὰ κοιμάσαι.

Ἡ Ἰλζα ἐβίασεν ἀκόμη, ἀλλὰ τέλος

ἀπεφάσισεν, ὅταν εἶδε πλέον τὴν Νέλλη νὰ εἶναι ἐτοιμῆ.

— Γρήγορα, Ἰλζα, τῆς συνέστησεν ἐκείνη. Δὲν σοῦ μένουν περισσότερα ἀπὸ δέκα λεπτά. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ προφθάσῃς. Ποῦ εἶναι τὸ κτένι σου;

Ἡ Ἰλζα ἔδειξεν ἕνα χάρμνο πακέτο, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἐκεῖ εἶναι τυλιγμένο, εἶπεν.

— Ὡ! αὐτὸ δὲν εἶναι ὄρατον! εἶπεν ἡ Νέλλη καὶ ἐστράβωσε τὰ χεῖλη της. Πρέπει νὰ κάμῃς καὶ σὺ μιὰ μεταξίνην θήκην μὲ εὐμορφες κορδέλλες διὰ τὸ κτένι σου, καθὼς εἶναι ἡ ἰδική μου.

Ἡ Ἰλζα δὲν ἔχασε πολὺν καιρὸν, εἰς νὰ τακτοποιήσῃ τὰ μαλλιά της τὰ ἐκτένισε βιαστικὰ, τὰ ἐδούρτισε καὶ τὰ ἀφήκε νὰ ἀκολουθήσουν τὸ φυσικὸν σχῆμά των.

Ἡ Νέλλη ἐπέρασε τότε εἰς τὰ μαλλιά τῆς Ἰλζας μιὰ κυανῆ κορδέλλα καὶ τῆς ἔκαμεν ἕνα φιάγγον.

— Καὶ ἡ ἐμπροσθέλλα δὲν πρέπει νὰ λείπῃ, εἶπεν ἡ Νέλλη καὶ ἐγέλασεν, ὅταν ἡ Ἰλζα τὴν ἐσπρωχεν.

— Εἶσαι ἕνα τρελλοκόριτσο! τῆς εἶπε πάλιν ἡ Νέλλη, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ κουμπώσῃ τὴν ἐμπροσθέλλαν τῆς Ἰλζας, παρ' ὄλο τὸ πείσμα της. Καί, τῆς ἡ Ἰλζα δὲν ἀφινε τὴν Νέλλη νὰ τὴν περιποιηθῆ, ἡ καλὴ κόρη τῆς ἔλεγε:

— Πρόσεχε καὶ ἑαυτοῦ, γιὰτι χωρὶς ἐμπροσθέλλα δὲν δίδουν καφέ.

Ἡ εὐθυμὸς Νέλλη ἐτετάλλετο εἰς τὴν Ἰλζαν.

— Ἐτσι! τῆς εἶπε, τὴν εἶσαι ὄρατα! καὶ τῆς ἔδωσεν ἕνα φιλὶ.

Εἰς τὸ τραπέζι εἶχαν καθῆσαι ὄλα τὰ κορίτσια, ὅταν ἡ Ἰλζα καὶ ἡ Νέλλη ἐμβήκαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Ἡ διευθύντρια τὸ πρῶτ' δὲν παρευρίσκετο μόνον ἡ δ. Γκοσίου ἐπέδλεπεν. Ἡ Ἰλζα ἐκάθησε πλησίον της.

Ὅταν τῆς προσέφερον τὸν καφέ, ἐπήρε τὸ φλιτζάνι ἀπὸ τὸ χέρι του μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ἔτρωγεν ὄχι μεγάλες βουκιές.

Ἄλλ' εἶχεν ἄλλην μίαν κακὴν συνήθειαν: ἔρροφουσε τὸν καφέ τόσο δυνατὰ, ὥστε ἔκαμνε τὰς ἄλλας νὰ γελοῦν.

Ἡ Ἰλζα δὲν εἶχε διόλου προσέξει, ὅτι ὄλα τὴν περιγελευσαν τὸ ἐνόησε δὲ τότε μόνον, ὅταν ἡ Ὀρλα τῆς τὸ ἐφάνέρωσε.

— Μὰ σὺ μὰς δίδεις μιὰ συναυλία τώρα! πάντοτε ἔτσι κάμνεις; αὐτὴ ἡ μουσὶ ἢ τοῦ τραπεζιοῦ δὲν σιγαμετῆ διόλου!

Ἡ Ἰλζα προσεβλήθη, ἐσηκώθη ὀρμητικὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἔφυγε.

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, Ὀρλα, νὰ κάμῃς παρατηρήσεις, εἶπεν ἡ δ. Γκοσίου καὶ ἐσηκώθη ἀμέσως, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Ἰλζαν.

Ἡ Ἰλζα ἦτο ἐτοιμῆ νὰ καταβῆ εἰς τὸν κήπον, ὅτε ἡ διδασκάλισσα τὴν ἐφώνησε:

— Ποῦ πηγαίνεις, Ἰλζα; Δὲν εἶναι συνήθεια σὲ μὰς, πρὶν τελεῖσθαι τὸ πρόγευμα, νὰ σηκώνεται κἀνεὶς ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἐλα ὀπίσω νὰ φάγῃς τὸ πωινό σου.

— Δὲν θέλω νὰ φάγω τίποτε, δὲν πηγαίνω μέσα. ὄλες μ' ἐγέλασαν καὶ πρὸ πάντων ἡ Ὀρλα. Κίμμιὰ δὲν πρέπει νὰ ἀνακατώνεται πῶς τρώγω καὶ πῶς πίνω! κάμνω ὅπως θέλω.

— Σὲ παρακαλῶ, Ἰλζα, νὰ εἶσαι λογικὴ καὶ πλέον ἡρεμὸς. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλῆς μὲ τοιοῦτον τόνον.

Ἡ δ. Γκοσίου ὀμίλησε πολὺ σοβαρὰ καὶ ζωνηρὰ πρὸς τὴν Ἰλζαν, ἀλλὰ τὰ λόγια της εἶχαν καὶ ἕνα τόνον ἀγάπης. Ἡ τρυφερὰ φωνὴ τῆς διδασκαλίσσης συνεκίνηε καὶ ἐκέρδιζε τὰς καρδίας τῶν μαθητριῶν της. Αὐτὸ δὲ τὸ ἐνόησεν ἡ Ἰλζα τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἡ κόρη ἔβλεπε χάμω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσιώπα!

Ἡ διδασκάλισσα παρετήρησε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἰλζας καὶ ἐνόησε τί συνέβαινε.

— Δός μου τὸ χέρι σου, μικρὰ ὀξύθυμος, εἶπεν εἰς αὐτὴν μὲ οἰκειότητα, καὶ δός μου τὸν λόγον σου, ὅτι ποτὲ ἄλλην φορὰν δὲν θὰ εἶσαι τόσο ὀρμητικὴ, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχῃς δίκαιον. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἔπινες τὸν καφέ σου μὲ πολὺ κακὸν τρόπον. Ἡ Ὀρλα καλὰ ἔκαμε, ποῦ σὲ κατέστησε προστακτικὴ δὲν πρέπει νὰ σκεφθῆς τίποτε κακόν. Μιὰ τέτοια παρατήρησις πρέπει νὰ τὴν δέχῃσαι μὲ προσοχὴν, διότι εἶναι πολὺ καλλίτερον νὰ διορθωθῆς τώρα, ποῦ εἶσαι παιδί, παρὰ νὰ ἀφήσῃς τὰ λάθη σου καὶ τὰς κακὰς συνηθείας νὰ σοῦ μένουں, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς.

Εἰς τὸ σπίτι της ἡ Ἰλζα δὲν ἠθέλε νὰ ἀκούῃ νὰ τὴν λέγουν: μικρὰ δεσποινίς, τώρα δὲ τῆς ἔκακοφάνη ποῦ τὴν ἔλεγαν: παιδί.

— Ἐνόητες μόνη σου τὸ λάθος, Ἰλζα; ἠρώτησεν ἡ διδασκάλισσα.

Ἡ μαθήτρια δὲν ἀπήνησε τίποτε καὶ ἡ δ. Γκοσίου ἐξέλαθε τὴν σιωπὴν τῆς κόρης ὡς ὀμολογίαν, διότι ἐσκέπτετο, ὅτι χαρακτηριστικὰ καθὼς τῆς Ἰλζας δὲν πρέπει νὰ ἐκδιάζεται.

— Πάμε πίσω στὴν τραπεζαρίαν, εἶπε καὶ ἡ Ἰλζα ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίσσαν χωρὶς ἀντίρρησην.

Ἐβάδιζε μὲ μάτια χαμηλωμένα, διότι ἐφοβεῖτο ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων συμμαθητριῶν της, τὰ ὁποῖα θὰ ἐστρέφοντο πρὸς αὐτήν.

Ὅταν ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ πρόγευμα εἶχε τελεῖσθαι. κάμμιὰ ἀπὸ τὰς οἰκοτρόφους δὲν ὀπῆρχε καὶ ἡ Ἰλζα ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη.

— Ἐγὼ καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα εἰς τὴν Ἰλζαν. Ἡ κυρία διευθύντρια ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ τὰ τετραδία σου καὶ πρέπει σήμερον νὰ ἐξετασθῆς προφορικῶς. Ἐντὸς μὲς ὄρας νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου θὰ γνωρίσῃς καὶ τοῦ διδασκάλου καὶ τὰς διδασκαλίσσας σου.

— Ὅλοι αὐτοὶ θὰ μὲ ἐξετάσουν; ἠρώτησεν ἡ Ἰλζα μὲ σκέψιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Είς πλείστα πράγματα τὸ παιδίον ὁμοιάζει τὸ μικρὸν καρποφόρον δένδρον. Ὅπως τὸ δένδρον ἔχει ἀνάγκη τῆς φροντίδος τοῦ κηπουροῦ, οὕτω καὶ τὸ μικρὸν παιδίον ἔχει ἀνάγκη τῆς ἐπιμελείας τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων του.

Καθὼς εἰς τὰς ρίζας τοῦ δένδρου φύονται παράσιτοι κλάδοι, οὕτω καὶ τὸ παιδίον μανθάνει κακὰς ἐξεις, αἱ ὁποῖαι φθείρονται τὸ χρηστὰ ἦθη αὐτοῦ, καὶ ὅπως ὁ κηπουρὸς τοὺς ἐκρίζονει, οὕτω καὶ οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἐκρίζωσι τὰς κακὰς ταύτας.

Τὰ πράσινα φύλλα εἶναι ὅμοια μὲ τὰ καλὰ φρονήματα τοῦ παιδός. Ὅπως ἐκ τοῦ ἀνθούς γεννᾶται ὁ καρπός, οὕτω καὶ ἐκ τῶν χρηστῶν φρονημάτων γεννῶνται αἱ καλὰ πράξεις.

Τὸ δένδρον τότε μόνον μᾶς φέρει καλοὺς καρπούς, ὅταν τὸ περιποιώμεθα καλῶς, οὕτω καὶ τὸ παιδίον δεικνύει καλὰ διαθέσεις, ὅταν ἔχη καλὰ αἰσθήματα.

Τελευταῖον, ὅπως τὸ καλὸν δένδρον ἀνταμείβει τὸν κηπουρὸν διὰ τῶν καρπῶν αὐτοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ καλὸν παιδίον ἀνταμείβει τοὺς κόπους τῶν γονέων αὐτοῦ, περιποιούμενον αὐτούς.

Πάν, λοιπόν, ὅ,τι βλέπομεν εἰς τὸ καρποφόρον δένδρον, εἶναι ὡς τὸ κάτοπτρον, εἰς τὸ ὁποῖον βλέπομεν τὸν ἑαυτὸν μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΗΘΙΑΔΗΣ

ΕΥΦΥΙΑ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς Ναπολέοντος τοῦ Α' Ταλλυβρόνδος ἦτο πολὺ σκάκιος. Εἰς μίαν συναναστροφὴν, δοθεῖσαν εἰς τὸν οἶκόν του, παρθεῖται καὶ ἡ μαρκησία Δὲ-Ματρεβιλλέρ, ἣς ἔχασεν ἕν τεχνητὸν δόντι της. Ἡ μαρκησία δὲν τὸ ἀπέκρυψε καὶ ὅλοι ἤρριξαν νὰ ἀνοζητοῦν τὸ δόντι. Εἰς μάτην ὄμως. Τὴν ἐπομένην ἡ μαρκησία ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν καὶ ἕνα κερψὸν κοντόκι. Ὁ ὑπουργὸς ἔγραψεν, ὅτι τὴν προτὴν εἶρε τὸ δόντι της, τὸ ὁποῖον καὶ τῆς ἐπιστρέφει. Ἡ μαρκησία ἠνοῖξε τὸ κνίον καὶ εἶρεν ἕνα τρομερὸν δόντι. . . χόρσον. Ἀμέσως αὕτη δημηθύνθη εἰς τὸ γροφεῖόν της καὶ γελῶσα ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν :

— Γνωρίζω, ἀγαπητέ μου Ταλλυβρόνδε, δι' ἐσθε φίλος μου ἕν τοῖτοις, δὲν ἰγιώριζα, ὅτι ἡ φίλια καὶ ἡ εὐγένειά σας θὰ εἴθε φέιη εἰς βαθμὸν νὰ βγάλετε τὸ δόντι σας, διὰ νὰ ἐπαγοσθώσεται τὴν ἀπώλειάν μου. Διὰ τοῦτο εἰς εὐχαριστιῶ πολὺ καὶ εἰς ἐπιστρέφω εἰς ὑμῖν, διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τοιοῦτην θυσίαν ἐκ μέρους σας.

(Παράφρασις)

ΜΙΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΝ ΠΡΟΑΓΓΕΛΜΑ

Ἡ μήτηρ μου οὔσα ἀκόμη παιδίον, ἐπέστρεψε μίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ περιπάτου, ὀδηγουμένη ὑπὸ τῆς τροφῆς της.

Δύο Ἀθιγγανίδες τὴν ἐπλησίασαν, τὴν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρός, τὴν προέλεγον παντὸς εἶδους εὐτυχίας καὶ, καθὼς ἀντελήφθητε, περὶ τῆς τύχης, διότι ὑπῆρχε κάποια γραμμὴ, ἡ ὁποία τὸ ἔλεγε καὶ δὲν ἐψεύδετο ποτέ, ὅτι θὰ διέλθη μίαν ζωὴν μακρὰν καὶ εὐτυχῆ, καθὼς τὴν ἐδείκνυε μία ἄλλη γραμμὴ ἴσσον φιλαλήθης, ὅσον καὶ ἡ πρόωη.

Ἡ μήτηρ μου ἤκουε τὰ ὄρατα ταῦτα λόγια μὲ μίαν ἀκόρεστον εὐχαρίστησιν, τὰ ὁποῖα ἴσως νὰ ἐπίστευεν, ὅποτε μία ἐκ τῶν δύο Ἀθιγγανίδων τῆς εἶπε :

— Δεσποινίς, πλησιάζετε τοὺς ὀφθαλμούς σας· βλέπετε ταύτην τὴν μικρὰν γραμμὴν, τὴν ὁποῖαν κόπτει μία ἄλλη ;

— Τὴν βλέπω.

— Αἶ ! λοιπόν, αὕτη ἡ γραμμὴ προαγγέλλει . . .

— Τί ;

— Ὅτι, ἐὰν δὲν προσέχετε, μίαν ἡμέραν θὰ εἴθε ληστεύσων.

Φαῦ ! Ἡ προφητεία ἐξεπληρώθη. Ἡ μήτηρ μου, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἶκόν της, παρετήρησεν, ὅτι τῆς ἔκλειψαν τὸ χρηματοφυλάκιόν της.

(Μετάφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. Χ.

Ἡ Ἐλπίδα

Τί εἶν' ἐκεῖνο, ποῦ γλυκὰ σὸ βίον μας προβάλλει καὶ κάθε πίκρα σὸ χόρα γρήγορα μεταβάλλει ;

Τί εἶν' ἐκεῖνο τὴν ψυχὴν γλυκὰ π' ἀνακουφίζει ἀπὸ τὴν κάθε συμφορά, ποῦ ξάφνω τὴν θερίζει ;

Τί εἶν' ἐκεῖνο, π' ὄνειαρα χροῦσά σὸ τοῦ μας βάζει ;

Εἶν' ἡ Ἐλπίδα, ποῦ γλυκεῖα παρηγοριὰ μοιροῦζει.

ΕΙΡΗΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΒΑΣΑΜΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Ἐξάνις ἴσως ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον νεαρά καὶ ὄρατα γυνὴ μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μὲ κανονικὸν ἀνάστημα καὶ μὲ ἕνα ζεῖγος ὀφθαλμῶν γαλανῶν, ζωηρῶν καὶ γλυκυτάτων. Ἀλλὰ ποῖον περιμένει μὲ τὴν ἀνεπομονησίαν ; Περιμένει τὸν ἰατρὸν. Τὸ μονάκριβόν της παιδί, ἕνα ἀγγελόμορφον ἑνδεκάμηθον, κινδυνεύει. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ οὔτε λεπτὸν δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν μικρὸν του κλίνην καὶ εἶναι τρομερὰ ἀνήμερος διὰ τὴν ἀργεσίαν τοῦ ἰατροῦ. Ἐπὶ τέλους ὄμως ἰδοὺ αὐτὸς· εἶναι γέρον λευκόθριξ, ἀλλ' ὀρεκτὰ ζωηρὸς· ἀνέρχεται γρήγορα τὴν κλινὰ καὶ ἔμβαινει εἰς τὸ δαμάτιον τῆς μικρᾶς

ἀσθενοῦς. Ὡ ! ὅποια καλαισθησία ἐντὸς αὐτοῦ ! ὁμοιάζει πρὸς μικρὰν φωλεάν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ μήτηρ ἔβαλεν ὄλην τὴν ἀγάπην. Ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπισθεν τῶν πλουσίων παραπετασμάτων, ἀναπαύεται τὸ μικρὸν παιδίον· ἐπὶ τοῦ σκελετώδους προσώπου του διακρίνει τις, ὅτι ἐκληρονόμησεν ὄλην τὴν ὄραϊότητα τῆς μητρός του.

Ὁ ἰατρὸς τὸ ἐξετάζει μετὰ προσοχῆς· αἴφνης ὄμως συσπᾷ τὰς ὄφρες, στρέφει τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὴν ἀγωνιώσαν μητέρα καὶ τὴν λέγει, ὅτι εἶναι ἀπηλπισμένος. Ἡ δυστυχὴς παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ. Ἀμέσως εἰδοποιεῖ τὸν σύζυγόν της καὶ πηγαίνει νὰ ἐπανακαθίσῃ πλησίον τοῦ τέκνου της. Νομίζει, ὅτι μὲ τὰς προσπαθείας της καὶ μὲ τὰ φιλιὰ της θὰ τὸ σώσῃ εἰς μάτην ὄμως.

Μετ' ὀλίγον ἡ μικρὰ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς προσηλώνει ἐπὶ τῆς μητρός της, ἀλλὰ φαίνεται ὡσὰν νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίζῃ. Ἴδου ὄμως, ἀκούονται βηματισμοὶ εἰς τὴν κλινὰ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἀνοίγει, καὶ εἰσέρχεται ἀνὴρ ὄρατος καὶ ὑψηλὸς μὲ εὐγενικὸν παράστημα. Εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου. Πλησιάζει τὴν μικρὰν κλίνην καὶ παρατηρεῖ μετὰ τρυφεροῦ βλέμματος, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι δακρυσομένοι. Ναι ! κλαίει αὐτὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδάκρυσε ποτέ. Ὡσει κουρασθεῖσα ἡ μικρὰ, κλείει τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀλλ' ὄχι διὰ πολὺ, διότι σχεδὸν ἀμέσως τοὺς ἀνοίγει· στρέφει, στρέφει τὸ κεφάλαιόν της πρὸς τοὺς γονεῖς της, τείνει τὰ χροῦσά της πρὸς τὸν Οὐράνιον Πλάστην, μειδιᾷ καὶ . . . ἀποθνήσκει. Μειοβαίνει εἰς τοὺς σφρανοὺς, διὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἀγγέλους.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ νομίζει, ὅτι ἀκέρμη εἶη καὶ ὅτι μειδιᾷ πρὸς αὐτήν· τότε δ' ἐννοεῖ τὴν δυστυχίαν της, ὅταν αἰσθάνεται τὴν μικρὰν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν κρατεῖ ἐντὸς τῆς ἰδικῆς της, ψυχρὰν.

Ἐκσπᾷ εἰς λυγμοὺς καὶ πίπτει λιπόθυμος εἰς τὸς ἀγκάλους τοῦ ὀλοφρομένου πατρὸς.

Ἐπέρσαν ἕως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐπὶ ἐνὶς κομψοῦ μνήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει φωτογραφία ὄρατου βρέφους, εἶναι γονατισμένη γυνὴ τις μαυροφρομένη καὶ προσεύχεται, πλησίον δ' οὐτῆς ἴσταιται ἀνὴρ κατηφὴς καὶ συνιετριμμένος. Εἶναι οἱ γονεῖς τοῦ ἀποπτόντος ἀγγέλου. Μετ' ὀλίγον ἀπομακρύνονται τοῦ τόφου καὶ κατευθύνονται εἰς κτίριον, κείμενον ἐκεῖ πλησίον καὶ φέρων τὴν ἐπιγραφήν «Ὁρφανοτροφεῖον», τὸ ὁποῖον ἴδρσαν εἰς μνήμην τοῦ ἀπολοσθέντος τέκνου των. Τὴν μεγάλεινραν δ' ἀνακούφισιν αἰσθάνονται, διὰν εὐρίσκωνται μετὰ τῶν μικρῶν ὀρφανῶν καὶ τὰ θαυμάζουν καὶ τὰ περιποιοῦνται μὲ ἰδιαιτέραν ὄλος στοργήν.

Δὲν νομίζετε, ὅτι ὁ Ὑψιστος ἐκόλλεσε πλησίον Του τὸ ἀέθρον ἐκεῖνο πλάσμα, ἵνα δάσῃ ἀφοσμήν, ὅπως εωθῶσιν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἰγκατολειψάν τόσαι ἄλλαι τρυφεραὶ ὑπόψεις ; Δὲν εἶναι διέλου παράλογος αὕτη ἡ σκέψις, ἀφ' εὐ' ὁ Πανάγιος Θεὸς «πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε».

ΣΑΒΒΙΑ Γ. ΔΕΣΣΗΝΟΥ

ΔΥΟ ΝΕΣΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Μου γράφει ο Δαιμόνιος νοῦς : «Ξεύρετε γιατί οί ἀναγνώσται τοῦ Παιδικοῦ δὲν ἔσπευσαν εἰς τὰς συνεισφορὰς τοῦ διὰ τὰ βιβλία τῶν πτωχῶν ; Διότι εἶναι σκορπισμένοι. Ἐχουν χάσει τοὺς φίλους των, ἐπῆγαν στὰ χωριά, παραθερίζουν ἐκεῖ καὶ δὲν ἔχουν τὴν εὐκολίαν νὰ σταίλουν βιβλία καὶ χρήματα. Τὰ βιβλία τὰ ἔχουν ἀφήσει στὸ Πέραν. Περιμένετε, ὅταν θὰ «ατεδοῦμεν σίτια μας, θὰ σταίλωμεν εἰς τὸ Παιδικὸν τὰς συνεισφορὰς μας». Βεβαίως, ὁ Δαιμόνιος νοῦς μᾶς παρουσιάζει μίαν ἀφορμὴν τῆς καθυστέρησεως αὐτῆς. Ἄλλὰ τὰ καλὰ παιδιὰ πρέπει τάχα νὰ ἀναβάλλουν τὸ καλόν, ποῦ πρέπει νὰ κάμουν ; πρέπει νὰ κωτώζουν μόνον τὸν παραθερισμὸν των καὶ τὰς ἀπολαύσεις των, καὶ ὄχι καὶ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων ; οὐτὸ τάχα δὲν εἶναι κάποιος ἔγωισμός ;

Τὸ ἴδιον πρᾶγμα ὅμως δὲν ἐσκέφθη ὁ Ε. Ν. Εὐστρατιάδης, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὸ νηοὶ ξεύρετε τί ἔσπευε ; Διαργάνωσεν ἕν παιδικὸν θέατρον «Φασουλῆ» μεῖ εἰσιτήρια καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐμάζευσε τὸ ποσὸν 68,50 γροσίων, τὸ ὁποῖον καὶ μᾶς τὸ ἐστάλην. Εὐ, εἰς τὸν Ε. Ν. Εὐστρατιάδην καὶ τοὺς φίλους του γνωρίζουν παντοῦ νὰ δημιουργῶν εὐκαιρίας. Περιμένομεν τὰ μᾶς σταίλτε νεωτέρως ἀσκήσεις.

Σχετικῶς μετὰ τὸ ζήτημα τῶν συνεισφορῶν τῶν βιβλίων, ὁ Δημ. Α. Χ. γράφει : «Ματαίως στρέφω τὰς σελίδας ἐκείνου φύλλου Παιδικοῦ, ἵνα ἀπαντήσουν οἱ ὀφθαλμοί μου τὸν τίτλον «Ἀποστολαὶ βιβλίων διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ» οὐδαμῶς ὅμως τὸν βλέπουν. Πολὺ ὀλίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔβησαν εἰς ἐφορμὴν τὴν ὥρασαν προτάσιν τοῦ Θεοχ. Ι. Μακρῖδου. Τί περιμένουν οἱ ἄλλοι ἀναγνώσται ; Μήπως νομίζουν, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς ; Δυστυχῶς ὄχι ! ὀλίγοι μόνον ἡμέραι μᾶς ἔμειναν διὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους. Ἄς σπεύσωμεν, λοιπόν, ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ ἐκωφεληθῶν τοῦ ὀλίγου τούτου χρόνου καὶ βοηθήσωμεν τὰ τόσα πτωχὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα περιμένουν ἀπὸ τὴν ἀγαθοεργίαν μας. Ἄς μὴ γίνωμεν αἰτία νὰ στερηθῶσι τῶν ἀπειτουμένων γινώσεων, τὰς ὁποῖας περιμένουν μετὰ ἀνοιχτὰς ἀγκαλὰς. Εὐτυχῶς, ἀγαπητέ μου Δημήτριε Α. Χ., οἱ ὀφθαλμοί σου θὰ ἴδωσιν σήμερον εἰς τὴν σελίδα ταύτην τὸν ποθητὸν κατάλογον καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι κατόπιν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔγραψεν ὁ συνεργάτης μας Φοῖβος καὶ χάρις εἰς τὸν ζῆλόν σας, ὅτι θὰ ἔχωμεν ὄχι μόνον καθ’ ἑβδομάδα τοὺς καταλόγους μὲ πολλοὺς τόμους, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλὰ χρήματα.

Στέλλω ἀπὸ ἑ α γλυκὰ φίλακι εἰς τὰς ἀδελφὰς Χεῖρα καὶ Ζαχαρῶ Λαμπίδου αἱ ὁποῖαι δὲν ἐφίνομεν μίαν ἑβδομάδα νὰ περῶσιν, χωρὶς νὰ μᾶς σταίλουν καὶ γράμμα — τὰ Ἀγαπημένα ἀδελφία, τὰ ὁποῖα δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν των. Μὴ μοῦ γράψετε εἰς ἑ α φύλλον χαρτοῦ ἐπιστολήν, πνευ. ἀσκήσεις καὶ λύσεις εἰπομεν ἄλλοτε τὸ διατί — τὸν Περ. Γ. Συμεωνίδη, ὁ ὁποῖος καλῶς ἐμάταισεν, ὅτι ἦσαν οἱ ἀσκήσεις του κακογραμμῆται — στέλλει τὸς χειρισμοὺς του εἰς τὸν Σ. Κ. Χ. Γεωργίου καὶ τὸν Δημ. Π. Σαταλιζίδην — σὲ ἐχρησιζοῦσιν, Ἀντώνιε Σ. Ἰωαννίδη, διὰ τὰ καλὰ αἰσθήματα, ποῦ τρέφεις εἰς τὸ Παιδικόν — σὲ δέχομαι προθυμότητα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν συναργασίαν μας — ἂν θέλῃς ἐκλεξε καὶ ψευδώνυμον. Σὲ πληροφωρῶ δέ, ὅταν γράψετε πρὸς μίαν κυρία ἢ δεσποινίδα, εἴμπορεῖτε νὰ τὴν προσφωνήτε ἀξιότιμον ἢ εὐγενιστάτην, ὄχι ὅμως ἐξοχωτάτην — ὁ τίτλος οὗτός ἀνήκει μόνον εἰς τὰς σιζύγους πρεσβευτῶν ἢ μεγιστάνων, οὐδέποτε δὲ εἰς δεσποινίδας — τὸ Ἀστράκι τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον χαίρει τὴν Ροδόχρον βιολετίαν, τὴν Ἄνταν Περιστερὰ καὶ τὴν Μαρίαν Κλωνέρη.

Ἐγκρίθησαν : «Τὰ δύο οὔκα» Πεισματάρης — «Τὰ πολύτιμον φυτόν», Ἀλεξ. Θ. Εὐκλείδου — «Προσεχὴ» Ἐγκυκλοπαιδικὸν — «Ἡ φιλολήθια» Ἐργατικοῦ μήρηκος.

ΕΙΡΗΝΗ

Τώρα, ποῦ λήγουν οἱ παραθερισμοὶ τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν καὶ ἔχουν πλέον οἱ φίλοι μας ἀρκετὰ ξεκουρασθῆ, τὸ Παιδικὸν ἔρχεται νὰ τοὺς προτείνῃ δύο νέους διαγωνισμοὺς, εἰς τοὺς ὁποῖους εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ λάβουν μέρος μετὰ ὅλην τὴν τὴν καρδιά.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑ'

Πεζογραφῆματος.

Καθήσατε καὶ γράψατέ μας πῶς ἐπεράσατε τὸ καλοκαίρι σας, τί ἐπεισόδια εἶχετε καὶ ποίας ἐντυπώσεις ἀποκομίζετε ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.

Τὰ ἔργα δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλείτερα ἀπὸ δύο στήλας τοῦ φύλλου, βεβαίως νὰ εἶναι πρωτότυπα καὶ νὰ σταλοῦν μέχρι τῆς 15 προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, πρέπει δὲ νὰ φέρωσι σημειωμένην τὴν φράσιν ἐπὶ τοῦ φακέλλου : «διὰ τὸν ΚΑ' διαγωνισμὸν τοῦ Παιδικοῦ».

Βραβεῖον θὰ δοθῆ εἰς τὸν ἀναγνώστην μας, ὁ ὁποῖος θὰ σταίλῃ τὸ καλλίτερον ἔργον, κυρίον μετὰ ἐκλεκτὴν γραφικὴν ὕλην.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΒ'

Ποιήματος

Ἀπευθυνόμεθα διὰ τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς στιχομαχοῦντας ἀναγνώσταις μας καὶ τοὺς καλοῦμεν νὰ γράψωσιν ἕν ποιημάτιον διὰ τὸ θέρος, ποῦ λήγει.

Τὸ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ἔχη περισσοτέρους τῶν εἴκοσι στίχους, ἀφίεται δὲ κατὰ τὰ ἄλλα πλήρης ἐλευθερία εἰς ἐκείνους, ποῦ θὰ διαγωνισθῶν.

Τὰ ἔργα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 15 προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, πρέπει δὲ νὰ φέρωσι σημειωμένην ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν φράσιν : «διὰ τὸν ΚΒ' διαγωνισμὸν τοῦ Παιδικοῦ».

Βραβεῖον κομψὸν μελανοδοχεῖον τραπέζης.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀπ'Ολα».

Κατάλογος II'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries for E. N. Eustratiadis (68.50), Agapihmeti (20), and others.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κατάλογος Β'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries for I. G. Kolletis (6) and others.

381.— Δίνυμα. Εἶμαι μέγας, τόσος μέγας, ποῦ σὶόν κόσμο δὲν χωρῶ, πλὴν στοῦ κῶνωπος τὸ σῶμα δὲς, ὃ φίλα, εὐχωρῶ. (Ἀπ. Θεόδ. Κ. Ἀπόσας)

382.— Ἐπανόρθωσις στίχων. Ἴδοῦ, πα.δ.ά ἢ ἀνοιξίς μετὰ χαρὰ ἤλιος καὶ γάλια, μνησθὶὰ σκορπίζεαι παντοῦ καὶ εἶναι ἀθηρὰ ὅλα. Τρέχουν καὶ πηδοῦν παιδάκια στῆς πρωτομαγιά τὴν γλῶσση, τὸ ἔαρ τραγουδοῦν ὅλα μετὰ φωνὰς των τὰς γλυκειὰς.

Νὰ μεταλλαθῆ ἡ θέσις τῶν λέξεων εἰς τοὺς ἀνωτέρω στίχους, διὰ νὰ ἀποτελεσθῆ ὁμοιοκατάληκτον ποίημα.

383.— Παράδειξον. — Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πολλὰκις ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν καὶ ὅταν τὸ ἔχωμεν, δὲν τὸ αἰσθανόμεθα ; (Ἀπ. Νικόλαος Σούβρας).

384.— Ἀνεγόνιστον. μοῦσα θεὰ νῆσοσ πτηνὸν δι. προφήτου

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι κύριον διομα. (Ἀπ. Ἄννα Ι. Περιστερὰ).

385.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις. — Ποῖα πόλις εἶναι ὑγρὰ, διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ὑγρὰ ; (Ἀπ. Σοφία Πολέτου).

386.— Παραλληλόγραμμον. βασιλισσα μέλος τοῦ σώματος ῥημα σπτηνὸν

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι θεόν. (Ἀπ. Ἀγαπημένα ἀδελφία).

387.— Τρίγωνον νῆσοσ θεὸς διαίρεσις χρότου ἀκτινωμία γράμμα

Τὸ τρίγωνον ἀνογνώσκεται ὀριζοιτίως καὶ καθέτως. (Ἀπ. Παναγ. Γ. Συμεωνίδης).

388.— Ἐτρεβει. α' τετράγωνον : ἀνω πο- τομὸς ἄσιος, κάτω διαίρε- σις χρότου, δεξιὰ ἐξελιγόν, ἀριστερὰ διομα. β' τετράγωνον : ἀνω νῆ- σοσ νῆς Β. Ἀμερικῆς, κάτω πόλις νῆς Περγαίος, δεξιὰ θεὰ, ἀριστερὰ πόλις νῆς Ἀυστρίας. (Ἀπ. Δημ. Α. Χ.)

389.— Χρῆστογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 χῶσα ἐπορχία ὄρος διομα κύριον φυτόν νῆσοσ ῥήσιον.

390.— Πρέβλημα. — Ποῖον εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ 20 ; (Ἀπ. Σπύρος Σαμαράς).